

Tadzio (midden) speelt zorgeloos op het strand in *Death in Venice*.

FOTO: DEEN VAN MEER

Kakelbonte Dood in Venetië

door Coromandel Brombacher

MAASTRICHT — Thomas Mann schreef zijn boek 'Der Tod in Venedig' in 1912. Visconti maakte er een schitterende film van (1971). Zaterdag ging, naar Duits voorbeeld, de operaversie in Nederland in première met muzikale begeleiding van het Limburgs Symphonie Orkest. Regisseur Mike Ashman maakte er een bont visueel spektakel van, maar vergat er zinderende spanning aan toe te voegen. En de zangers komen niet goed tot hun recht. Slechts een enkele keer blijkt dat die meer in hun mars hebben. Des te meer schreeuwt het decor. Het koor zeult zich een ongeluk met stoelen en koopwaar, maar had die moeite beter in concentratie op het zingen kunnen stoppen. Jongeren staan centraal, en de aankleding is *up to date*. Dat is leuk geprobeerd, maar het leidt niet tot een symbiose met de zang en het thema: schrijver in inspiratie- en gewetensnood.

In *Death in Venice* onbreekt het

schrijver Gustav von Aschenbach (Alan Oke) aan inspiratie. Hij wordt erdoor gekweld, want hij wil wel schrijven maar hij kan niet meer. Aangespoord door een geest vertrekt hij naar Venetië, om daar nieuwe inspiratie op te doen. Op het eiland Lido neemt hij zijn intrek in een hotel. Aldaar raakt hij gefascineerd om niet te zeggen verliefd op een jonge jongen (Menno Neus). In de film van Visconti is Tadzio een adonis, hier een jongen van alledag. Maar goed, hij is inspiratie. Mocht Aschenbach maar meer dan kijken... Onschuldig speelt hij met vele jongeren op het strand van het eiland. Aschenbach kan er niet bij. Aan deze onbereikbaarheid is alles opgehangen. Maar alleen als Tadzio dreigt te vertrekken of als de cholera Venetië en de jongen bedreigt, weet Oke met zijn stem enige spanning te creëren.

Death in Venice, Opera Zuid, tournee t/m 12 dec. info: www.operazuid.nl. tegelijkertijd draait in verschillende bioscopen Visconti's film.